

→ ଥରେ ଦୁଇ ଜଣ ସାଙ୍ଗ ଏକ ହୋଲେଲେ ଖାରଥାଆଛି । ପ୍ରଥମ ସାଙ୍ଗ କହିଲା-ଆରେ ଜାଣିଛୁ କୁଆ । ଖେଳିଲେ ସର୍ବନାଶ ହୋଇଯିବ । କାରଣ ଯଦି ଆଜି ଜିତୁ କାଲି ହାତିବୁ ତେଣୁ କୁଆର କାମ କରେ । ଯଦି କୁ କହୁଛୁ କୁଆ । ଖେଳିଲେ ଆଜି ଜିତିବ ହେଲେ କାଲି ହାରିବ । ତିବୁ ନୁହେଁ ଦୁଇ କଥା କହିବୁ ନା । ଦ୍ଵିତୀୟ

ଶୁଣିଖୁଲି ହସ

ସାଙ୍ଗ ଏକଥା ଶୁଣି ହସି ହସି କହିଲା,-ସାଙ୍ଗ, ତୁ ତିକ କଥା କହିଛୁ । ହେଲେ ତୁ ସବୁବେଳେ ଶୁଣି ଖାତାର କାମ କରେ । ଯଦି ତୁ କହୁଛୁ କୁଆ । ଖେଳିଲେ ଆଜି ଜିତିବ ହେଲେ କାଲି ହାରିବ ।

ତେଣୁ ମୁଁ ଦିନେ ଛାଡ଼ି ଦିନେ କୁଆ ଖେଲିବ ।
(ମାତାମରି ହେବା ପରେ ଘୋଷୁ, ମନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା)
ଯୋଗୁ: ଆରେ ତୁ କାହିଁକି ମୋତେ ଚଚକଣା ।

ମାରିଲୁ ? ଯଦି ମାରିଲୁ, ତେବେ ରାଗିକରି ମାରିଲୁ ନା ମନାବରେ ମାରିଲୁ ?
ମନ୍ଦ: ମୁଁ ତୋତେ ରାଗିକରି ମାରିଲି ।
କାହିଁକି କଣ ହେଲା ନି ?
ଯୋଗୁ: ସାଙ୍ଗ ! କଥା କଣ ବିମୋହେ
ମନାକ ସବୁବେଳେ ଭଲ ଲାଗେନା ।

କ ବି ତା

ବାବୁଲା ହେବନି ଚଗଳା

ବା ବୁଲା ବସୁନ୍ତ କୁଷ । ପାଠ ପଢାରେ ଆବୀ ମନ ନ ଥାଏ । ସାଙ୍ଗାମନିକ ସହିତ ମିଶି ଯେତିକ ମୁଖ୍ୟମି କାମରେ ତା'ର ସବୁବେଳେ ମନ । ବୁଲ ଯିବା ବହାନାରେ କାହା ବାତିବୁ ଆୟ ତ କାହା ବାତିବୁ କାହାଟି ଗୋରି କରେ । ବାପା ମା' ଅନ୍ୟ ମୁହଁନ ଯିବ ଯେତେ କହିଲେ ବି କିନ୍ତୁ ପ୍ରାବାବ ପଦେନି ତା' ଉପରେ । ସେବିନ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଆସି ମାଗ ସାର କେତେ କ'ଣ ଶୁଣାଇଲେ ତା' ବାପାଙ୍କୁ । ବାବୁଲା ଭଲିଲା ।

ଗପ

ବାବୁଲା ବସୁନ୍ତ କୁଷ । ପାଠ ପଢାରେ ଆବୀ ଧାରେ ଧାରେ ପାଦ ଚାପିଗପି ଆଗେଇଲେ ବୁଲା ମାତାର ଅନ୍ତ ହୋଇଥିବାରୁ ସେ କିନ୍ତୁ ଦେଖିପାରୁ ନ ଥିଲା । ବାବୁଲା ତରବର ହୋଇ ସବୁତଳ ପଇସା ଥାଲିଆରୁ ଗୋଗାଇ ନିଜ ପକେଟରେ ଖୁସିରେ ଭରି କଲା । ବାକି କିନ୍ତୁ ପଇସା ନିଜ ବ୍ୟାଗରେ ରଖିଲା । ହଠାତ୍ ବାବୁଲା ତମକିପିଲା । ପଛରୁ କେହି ଜଣେ ଆସି ତା' ହାତ ଧରିପକାଇଲେ । ବାହି ଦେଖେ ତ ତା' ପଛରେ ମାଗ ସାର ଛାଡ଼ି ହୋଇଲେ ହାତରେ ଛାଟେିବ ଧରି । କେତେବେଳୁ କିନ୍ତୁ ଦୂରରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ବଢ଼ ବରତଳ ପଛରେ ନୁହି ମାଗ ସାର ଏଥିବୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କହୁଥିଲେ । ବାବୁଲାର ଚଗଳାମି ଦେଖୁ ସେ ସେଇଠି କିନ୍ତୁ ଅଟକି ଯାଇଥିଲେ । ରଘୁଆ କିନ୍ତୁ ଦୂରରେ ଥିବାରୁ ସାରକୁ ଦେଖୁ ଏକ ନିଶ୍ଚାସରେ ଦୌଡ଼ି ଚାଲିଗଲା । ବାବୁଲା ବିଚରା ଧରାପତିଗଲା ।

ବରତାପୁର ପରି ଗୋପାପି ଥରୁଆଏ ବାବୁଲା । କ'ଣ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତିପାରୁ ନ ଥାଏ ସେ । ସାରଙ୍କ ମୁହଁନ୍ତି ଆବୀ ଗୋହି ବି ପାରୁ ନ ଥାଏ । ତଳକୁ ଗୁହ୍ଯ କ'ଣ କ'ଣ କାହାରୁଆ । ଏହି ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଶକ୍ତ ଚାପୁତା ତା' ଗାଲରେ ବାଜିଲା ।

ତେଣୁ କିନ୍ତି ରତ୍ନ ଛାଡ଼ିଲା ବାବୁଲା । ତା' ବୁଲ ଆଖିରୁ ଯେମିତି ପୁଲାଏ ଶୁଣୁଲିଆ ପୋକ ବାହାରିଲେ । 'ବେଦମାସ ଚାକା । ଗୋର ଏତେ ଯାହାସ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ତ ବୁତାର ପଇସା ଚେରିଲାଯାଇ ? କୁ...କୁ...କୁ... । ତୋତେ କିନ୍ତୁ ଲାଜ ଲାଗୁନି ? ପାଠ ନାହିଁ କି ଶାଠ ବି ନାହିଁ ! ' -ଚିକ୍କାର ଶୁଣିଲା ମାଗ ସାରଙ୍କର । 'ଚାଲ ତେ ବାପା ପାଖକୁ ! ' -ଭିତି ଅଣିଲେ ବାବୁଲାର ହ୍ୟାତରି ।

ସାରକର ବୁଲ ଗୋଡ ଧରି ଭୋ ହୋଇ କାହିଁ ଭୁଲ୍ଲରେ ଲୋପିପିଲା ବାବୁଲା । ଚିକେ ନରମିଲେ ମାଗ ସାର ଏଥର । ବାବୁଲାର ପିଠିକୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତି କେତେକଥା ବୁତାରିଲେ ତାର । 'ଦେଖ ବାବୁଲା, ଅନ୍ତ ଅସାଧ୍ୟ ଲୋକୁ ଯାଇସମ୍ବଦ୍ଧ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଅମ ସମୟକର ପ୍ରଥମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଚେରିକରିବା ମହାପାପ । ଭଲ ପାଠ ପଢିଲେ ଦିନେ ତୁ ନିଶ୍ଚିଯ ଭଲ ମଣିଷ ହେଲୁ । ତେ ବାପା କେତେ କଷ୍ଟ କରି ତୋତେ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁ ତାଙ୍କ ନାଁ ଖଣ୍ଡବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ।

ବାବୁଲା ପାରିବୁ କିନ୍ତି କଥା ବାହାରୁ ନ ଥାଏ । ଲାଜ ଓ ଅପମାନରେ ତା' ମୁହଁନ୍ତି ତଳକୁ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । କରିଥିବା ଭୁଲ ପାଇଁ ସେ ଅନ୍ତରା କରୁଥାଏ । 'ସତକକୁଟି ସାର, ଆର ଦିନେ ଏହି ଭୁଲ କରିବିନି । କି କିମ୍ବା ଏହି ଭୁଲ କରିବିନି । କିମ୍ବା ଏହି ଭୁଲ କରିବିନି ।

ବାବୁଲା ପାରିବୁ କିନ୍ତି କଥା ବାହାରୁ ନ ଥାଏ । ବାବୁଲା କିନ୍ତୁ କିନ୍ତି କିମ୍ବା ଏହି ଭୁଲ କରିବିନି । କିମ୍ବା ଏହି ଭୁଲ କରିବିନି ।

-ଶରତ କୁମାର ଦାସ, ଅଧ୍ୟାପକ, ବିଦ୍ୟାଲୟ, ପାଲାଲାହାର

ମୋ: ୦୬୭୫୪୩୭୦୧୯

ଆ ଲ ନ

ଶାନ୍ତି
୪୮୯

ଜଣା-ଅଜଣା

- ଓୟ ହେଉଛି ଏକ ମାଂସାଶୀ ଦଥା ପ୍ରମାଣୀ ପ୍ରାଣୀ ।
- ଏହା ହେଉଛି କଣାସଜୀବୀ ପ୍ରାଣୀ ।
- ଏହି ଜାବ ଉତ୍ସବ ଜଳ ଏବଂ କଙ୍କତା ।
- ବାଷପୀ ପ୍ରକୃତିର ଓୟ ଦଶିଶ ଆପ୍ରିକର ଆମାଜନ ନବୀ ଅବବହିକାରେ ଦେଖାଯାଇଥାଏ ।
- ଏମାନଙ୍କର ମେଲିକୁ ଦେବି, ପ୍ର୍ୟାମିଲି, ରମେ କୁମାରୀ । ପାରିବରେ ସେମାନେ ଏକାଟି ହେଲେ ତୁ ତାହାକୁ 'ରାତ୍ର' କୁମାରୀ ।
- ଗୋଟିଏ ଓୟ ଏବଂ ଏକର୍ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚିଥାଏ ।

- ଏମାନେ ଶିକିରାରେ ବେଶ ସକ୍ରିୟ ।
- ଏହି ଜାବମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଖାଦ୍ୟ ହେଲା ମାନ୍ଦ, ବେଜ ଏବଂ କଙ୍କତା ।
- ବାଷପୀ ପ୍ରକୃତିର ଓୟ ଦଶିଶ ଆପ୍ରିକର ଆମାଜନ ନବୀ ଅବବହିକାରେ ଦେଖାଯାଇଥାଏ ।
- ଜାବନର ଅନ୍ୟତମ

